

ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRÂRE

privind modificarea anexei la Hotărârea Parlamentului României nr. 17/2017 pentru aprobarea componenței nominale a Comisiei permanente comune a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului

În temeiul art. 67 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Parlamentului României nr. 17/2017 pentru aprobarea componenței nominale a Comisiei permanente comune a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din

14 martie 2017, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— la punctul 1, domnul deputat Steriu Valeriu-Andrei, aparținând Grupului parlamentar al PSD, este desemnat în calitate de președinte al comisiei, în locul domnului deputat Mocioalcă Ion.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 13 februarie 2019, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ȘERBAN CONSTANTIN VALECA

București, 13 februarie 2019.
Nr. 1.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 869**

din 18 decembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (2) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.206D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 601 din 28 septembrie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 8 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 45/84/2017, **Tribunalul Sălaj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (2) din Codul de procedură**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Răzvan Horațiu Radu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Stelian Liviu Danco și Radu Ovidiu Ciascai în Dosarul nr. 45/84/2017 al Tribunalului Sălaj — Secția penală

penală. Excepția a fost ridicată de Stelian Liviu Danco și Radu Ovidiu Ciascai cu ocazia soluționării unei cereri de confirmare a redeschiderii urmăririi penale ca urmare a revocării unei ordonanțe de clasare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 335 alin. (2) din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și principiul legalității și ale art. 131 alin. (1) referitor la rolul Ministerului Public, precum și prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu stabilesc o limită temporală a revocării ordonanțelor de clasare și nicio altfel de limită în exercitarea acestei puteri discreționare. Invocă în acest sens jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, care a stabilit că se bucură de autoritate de lucru judecat și o hotărâre prin care s-a dispus stingerea acțiunii penale de către Ministerul Public, fără intervenția unei instanțe de judecată (Hotărârea din 11 februarie 2003, pronunțată în cauzele conexe C-187/01 și C-385/01 — *Acțiuni penale împotriva lui Hüseyin Gözütok și Klaus Brügge*, Hotărârea din 28 septembrie 2006, pronunțată în Cauza C-150/05 — *Jean Leon Van Straaten împotriva Olandei și Italiei*). Deduc de aici că, în concepția instanței europene, o soluție de finalizare a unui dosar penal fără trimitere în judecată este asimilată unei hotărâri judecătorești de achitare, ceea ce ar face, *de plano*, imposibilă repunerea în discuție a soluției fără a afecta principiul securității raporturilor juridice. De asemenea, invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Hotărârea din 4 august 2005, pronunțată în Cauza *Stoianova și Nedelcu împotriva României*. Autorii excepției susțin că o soluție de clasare necontestată poate fi repusă în discuție doar în situații excepționale și reglementate expres. Astfel, consideră că, pentru a proteja securitatea raporturilor juridice, este imperios necesar ca posibilitatea de a redeschide urmărirea penală să aibă o limită temporală și să fie restrânsă la anumite motive excepționale, care să nu vizeze o eventuală netemeinicie sau nelegalitate. Din acest punct de vedere, apreciază că zecile de hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului care au avut ca obiect procedura de recurs în anulare constituie argumente suficiente (Hotărârea din 26 aprilie 2016, pronunțată în Cauza *S.C. Britanic World S.R.L. împotriva României*). Or, dispozițiile art. 335 alin. (2) din Codul de procedură penală nu instituie suficiente limitări pentru a asigura caracterul excepțional al redeschiderii unui proces penal, întrucât nu precizează cadrul legal în care trebuie obținute probele noi și nici nu exclude posibilitatea redeschiderii procesului în temeiul unor probe care nu au fost administrate ca urmare a culpei organelor de urmărire penală. Totodată, consideră că este ineficient controlul judecătoresc asupra redeschiderii urmăririi penale, câtă vreme condițiile menționate mai sus nu sunt îndeplinite. Prin urmare, susțin că dispozițiile de lege criticate permit arbitrariul, dând procurorului posibilitatea să revoce oricând, fără nicio limitare clară, o rezoluție sau o ordonanță prin care s-a finalizat un dosar penal.

6. **Tribunalul Sălaj — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (2) și (4) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, deoarece intervenția prescripției răspunderii penale, ca urmare a împlinirii termenului prevăzut de lege pentru infracțiunea cercetată, împiedică redeschiderea urmăririi penale. Pe de altă parte, redeschiderea urmăririi penale este supusă

confirmării judecătorului de cameră preliminară, care verifică nu doar temeinicia, ci și legalitatea soluției procurorului, inclusiv din perspectiva existenței cazurilor ce împiedică exercitarea acțiunii penale. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale privind dispozițiile art. 335 din Codul de procedură penală, respectiv prevederile similare ale art. 273 din Codul de procedură penală din 1968, și anume deciziile nr. 540 din 7 decembrie 2004 și nr. 177 din 29 martie 2016.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă deciziile nr. 177 din 29 martie 2016 și nr. 688 din 24 noiembrie 2016, pronunțate de Curtea Constituțională.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 335 alin. (2) din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(2) În cazul în care au apărut fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea, procurorul revocă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale.”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și principiul legalității și ale art. 131 alin. (1) referitor la rolul Ministerului Public, precum și a prevederilor art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 335 alin. (2) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dreptul la un proces echitabil — invocat și în prezenta cauză — și față de critici similare.

15. Astfel, prin Decizia nr. 601 din 28 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 7 noiembrie 2017, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând că lipsa prevederii unui termen legal în care poate fi dispusă redeschiderea urmăririi penale echivalează cu dreptul organelor judiciare de a proceda la reluarea urmăririi penale, prin redeschiderea acesteia, până la împlinirea termenului legal de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunile săvârșite. În acest sens, dispozițiile art. 153 alin. (1) din Codul penal prevăd că prescripția înlătură răspunderea penală. Prin urmare, scopul instituției prescripției răspunderii penale constă în înlăturarea răspunderii penale, prin stingerea dreptului statului de a sancționa și a obligației infractorului de a suporta consecințele infracțiunii comise, după trecerea unui anumit interval de timp, prevăzut de lege, de la data săvârșirii faptei, indiferent dacă infracțiunea a fost sau nu descoperită ori infractorul identificat. Prin dispozițiile art. 154 din

Codul penal, legiuitorul a stabilit, în mod expres, atât durata termenelor de prescripție, cât și data la care acestea încep să curgă. Totodată, referitor la prescripția răspunderii penale, legiuitorul a prevăzut la art. 155 din Codul penal întreruperea cursului prescripției răspunderii penale. Potrivit alin. (1) al articolului anterior referit, cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză, iar, conform alin. (2) al aceluiași articol, după fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție. De asemenea, art. 155 alin. (5) din Codul penal prevede că admiterea în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal face să curgă un nou termen de prescripție a răspunderii penale.

16. Astfel, Curtea a reținut că, având în vedere modul de reglementare a prescripției răspunderii penale, dreptul organelor judiciare de a relua urmărirea penală, prin redeschiderea acesteia, conform art. 335 din Codul de procedură penală, apare ca fiind consecința juridică a acestei instituții, respectiv consecința dreptului statului de a trage la răspundere penală persoanele care săvârșesc infracțiuni, în termenele de prescripție stabilite prin lege. Curtea a constatat că aceste termene sunt, în mod expres, determinate de către legiuitor, atât sub aspectul întinderii, cât și sub aspectul momentului la care încep să curgă, motiv pentru care nu se poate susține că legea procesual penală este lipsită de claritate, precizie sau previzibilitate sub aspectul intervalului de timp în care poate fi dispusă redeschiderea urmăririi penale și nici că redeschiderea urmăririi penale se poate face *sine die*, creând o stare de incertitudine pentru autorul faptelor prevăzute de legea penală. De altfel, dispozițiile art. 335 alin. (1)—(3) și (5) din Codul de procedură penală prevăd că redeschiderea urmăririi penale se face în următoarele situații: dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția constată, ulterior, că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea [art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală], în cazul în care au apărut fapte sau împrejurări noi, din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea [art. 335 alin. (2) din Codul de procedură penală], când constată că suspectul sau inculpatul nu și-a îndeplinit cu rea-credință obligațiile stabilite în cazul renunțării la urmărirea penală [art. 335 alin. (3) din Codul de procedură penală] și atunci când judecătorul de cameră preliminară a admis plângerea împotriva soluției de neurmărire sau netrimiteră în

judecată și a trimis cauza la procuror în vederea completării urmăririi penale [art. 335 alin. (5) din Codul de procedură penală]. Astfel reglementate, motivele de redeschidere a urmăririi penale nu reprezintă altceva decât cauze de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale, ele reprezentând o aplicare directă a dispozițiilor art. 155 din Codul penal.

17. În aceste condiții, Curtea a reținut că instituția redeschiderii urmăririi penale — sub aspectul termenelor în care ea poate fi dispusă — este, în mod corect, corelată de către legiuitor cu instituția prescripției răspunderii penale, fiind o consecință directă a acesteia. De asemenea, Curtea a mai observat că, așa cum rezultă din dispozițiile art. 335 din Codul de procedură penală, redeschiderea urmăririi penale nu se face în mod arbitrar de către organele judiciare, ci doar în condițiile expres reglementate la art. 335 alin. (1)—(3) din Codul de procedură penală. Totodată, spre deosebire de reglementarea anterioară, instituția redeschiderii urmăririi penale nu mai este prerogativa exclusivă a procurorului, ci, în trei dintre cele patru situații prevăzute la art. 335 din Codul de procedură penală, este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară care, cu această ocazie, verifică legalitatea și temeinicia ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale. Pentru aceste motive, prin decizia mai sus citată, Curtea a constatat că nu poate fi reținută încălcarea dreptului la un proces echitabil.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

19. De altfel, în același sens este și jurisprudența Curții Constituționale referitoare la dispozițiile similare ale art. 273 din Codul de procedură penală din 1968, și anume Decizia nr. 540 din 7 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 15 din 5 ianuarie 2005, Decizia nr. 120 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 5 martie 2008, și Decizia nr. 841 din 24 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 12 iulie 2010.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Stelian Liviu Danco și Radu Ovidiu Ciascai în Dosarul nr. 45/84/2017 al Tribunalului Sălaj — Secția penală și constată că dispozițiile art. 335 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sălaj — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 decembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale politice agricole nr. 279.211 din 11.02.2019, având în vedere prevederile art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigridină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 6 aprilie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 68¹, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 68¹. — (1) Dreptul la primă, obținut în anii anteriori, pentru schema prevăzută la art. 62 lit. a), poate fi cedat în aceeași exploatație cu cod ANSVSA, cu condiția respectării cumulative a condițiilor de eligibilitate, pentru următoarele cazuri:

- a) între soți;
- b) în urma schimbării formei de organizare;
- c) în urma moștenirii exploatației cu cod ANSVSA.”

2. La articolul 68¹ alineatul (2), după litera b) se introduce o nouă literă, litera c), cu următorul cuprins:

„c) copie de pe certificatul de moștenitor, certificatul de calitate de moștenitor sau copie a anexei nr. 24 de la starea civilă a unităților administrativ-teritoriale, precum și copie de pe

documentul notarial de cedare a dreptului la primă, dacă sunt mai mulți moștenitori, pentru cazul prevăzut la alin. (1) lit. c).”

3. La articolul 71, litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) bivolițele de lapte pentru care se solicită SCZ trebuie să fie înscrise/înregistrate în registrul genealogic al rasei, secțiunea principală sau suplimentară.”

4. La articolul 74 alineatul (1), litera i) se modifică și va avea următorul cuprins:

„i) vacile de carne și/sau vacile metise cu rase de carne pentru care se solicită SCZ trebuie să fie înscrise/înregistrate în registrul genealogic al rasei, secțiunea principală sau suplimentară, iar taurii de reproducție din rase de carne pentru care se solicită SCZ trebuie să fie înscrși în registrul genealogic al rasei, secțiunea principală;”.

5. La articolul 75 litera c), punctul (ii) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(ii) să fie înscrise/înregistrate în registrul genealogic al rasei, secțiunea principală sau suplimentară;”.

6. La articolul 78¹, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Condițiile de eligibilitate prevăzute la art. 72 alin. (1) lit. f), g) și h) și la art. 73 lit. g), g¹) și g²) trebuie să fie îndeplinite până în data de 1 septembrie a anului de cerere și documentul specific care atestă îndeplinirea acestora se atașează la cererea unică de plată tot până în data de 1 septembrie a anului de cerere.”

Art. II. — Prevederile prezentului ordin se aplică începând cu anul de cerere 2019.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Petre Daea

București, 13 februarie 2019.

Nr. 90.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN**privind înființarea domeniilor de doctorat în cadrul instituțiilor organizatoare de studii universitare de doctorat**

În temeiul art. 138 alin. (1) și (2), art. 158 alin. (1)—(4) și art. 192 alin. (1) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,
în baza prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 681/2011 privind aprobarea Codului studiilor universitare de doctorat, cu modificările și completările ulterioare,
în conformitate cu prevederile Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.353/2018 privind aprobarea de noi domenii în cadrul școlilor doctorale organizate în instituțiile organizatoare de studii universitare de doctorat acreditate,
ca urmare a validării domeniilor de doctorat de către Consiliul General al Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (CNATDCU) în reuniunea din data de 14.12.2018, precum și a propunerilor Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS),
în temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă înființarea domeniului de doctorat „Management” în cadrul Școlii Doctorale Multidisciplinare organizată în Școala Națională de Studii Politice și Administrative din București.

Art. 2. — Se aprobă înființarea domeniului de doctorat „Finanțe” în cadrul Școlii Doctorale Interdisciplinare organizată în Universitatea „Transilvania” din Brașov.

Art. 3. — Se aprobă înființarea domeniului de doctorat „Știința sportului și educației fizice” în cadrul Școlii Doctorale de Psihologie și Științe ale Educației organizată în Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

Art. 4. — Se aprobă înființarea domeniului de doctorat „Matematică” în cadrul Școlii Doctorale de Științe Inginerești organizată în Universitatea din Oradea.

Art. 5. — Se aprobă înființarea domeniului de doctorat „Administrarea afacerilor” în cadrul Școlii Doctorale de Științe Economice organizată în Universitatea din Oradea.

Art. 6. — Se aprobă înființarea domeniului de doctorat „Finanțe” în cadrul Școlii Doctorale de Științe Economice organizată în Universitatea din Oradea.

Art. 7. — Se aprobă înființarea domeniului de doctorat „Matematică” în cadrul Școlii Doctorale Interdisciplinare organizată în Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu.

Art. 8. — Direcția generală învățământ universitar din cadrul Ministerului Educației Naționale și instituțiile organizatoare de studii universitare de doctorat vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Ecaterina Andronescu

București, 28 ianuarie 2019.
Nr. 3.100.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN**privind acordarea acreditării pentru nivelul de învățământ „gimnazial” din cadrul unității de învățământ preuniversitar de stat Liceul Reformat „Wesselényi” din municipiul Zalău**

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,
luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,
având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,
ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 844/2002 privind aprobarea nomenclatoarelor calificărilor profesionale pentru care se asigură pregătirea prin învățământul preuniversitar, precum și durata de școlarizare, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 918/2013 privind aprobarea Cadrului național al calificărilor, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor Ordinului ministrului educației, cercetării și inovării nr. 5.713/2009*) privind acordarea autorizării de funcționare provizorie pentru unitățile de învățământ preuniversitar de stat evaluate extern în anul școlar 2008—2009, luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 4 din 20.06.2018 privind propunerea de acordare a acreditării pentru unitățile de învățământ preuniversitar de stat evaluate în perioada 18 decembrie 2017—15 iunie 2018,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările ulterioare și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru nivelul de învățământ „gimnazial” (nivel 1, conform Hotărârii Guvernului nr. 918/2013, cu modificările și completările ulterioare), limba de predare „maghiară”, forma de învățământ „cu frecvență”, din cadrul unității de învățământ preuniversitar de stat Liceul Reformat „Wesselényi”, cu sediul în municipiul Zalău, bulevardul Mihai Viteazul nr. 25, județul Sălaj, începând cu anul școlar 2019—2020, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Personalul didactic, didactic auxiliar și personalul nedidactic, angajat conform prevederilor legii la nivelul de învățământ „gimnazial”, autorizat, se preia la nivelul de învățământ „gimnazial”, acreditat în cadrul unității de învățământ preuniversitar de stat Liceul Reformat „Wesselényi” din municipiul Zalău.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Reformat „Wesselényi” din municipiul Zalău are obligația de a solicita evaluarea externă periodică în termen de maximum

5 ani de zile de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2023—2024.

Art. 4. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Reformat „Wesselényi” din municipiul Zalău este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației Naționale, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Sălaj în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 5. — Direcția generală învățământ secundar superior și educație permanentă, Direcția generală educație timpurie, învățământ primar și gimnazial din Ministerul Educației Naționale, unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Reformat „Wesselényi” din municipiul Zalău, Inspectoratul Școlar Județean Sălaj și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 6. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Ecaterina Andronescu

București, 28 ianuarie 2019.
Nr. 3.102.

*) Ordinul ministrului educației, cercetării și inovării nr. 5.713/2009 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ANEXĂ

Județul Sălaj

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Hotărârea ARACIP de evaluare/dată	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivel de învățământ/ Nivel de calificare	Profilul/ domeniul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională/ Specializarea	Limba de predare	Forma de învățământ	Capacitatea maximă de școlarizare/unitate de învățământ*
1	Liceul Reformat „Wesselényi”	8 din 7.05.2018	Municipiul Zalău, bd. Mihai Viteazul nr. 25, tel.: 0260/614881 0747784897	Gimnazial/Nivel 1 (conform Hotărârii Guvernului nr. 918/2013, cu modificările și completările ulterioare)				Maghiară	Cu frecvență	36 de formațiuni de studiu, în 2 schimburi (maximum 18 formațiuni de studiu/schimb)

* Capacitatea de școlarizare reprezintă numărul maxim de formațiuni de studiu care pot fi școlarizate în două schimburi în sălile de clasă și cabinete (excluzând laboratoare, ateliere) la nivelul unității de învățământ.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 83

din 26 noiembrie 2018

Dosar nr. 2.493/1/2018

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Nina Ecaterina Grigoraș	— judecător la Secția I civilă
Paula C. Pantea	— judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Bianca Elena Țândărescu	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Virginia Filipescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristian Daniel Oana	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.493/1/2018 este constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Sedința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 8.793/3/2017, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, fiind depuse de către părți puncte de vedere formulate în scris privind chestiunea de drept supusă judecării. La dosar au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești relevante ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători. Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii.

Doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată că nu există chestiuni prealabile, iar completul rămâne în pronunțare asupra admisibilității sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea din data de 5 iunie 2018, în Dosarul nr. 8.793/3/2017, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„1. Pentru personalul bugetar căruia modalitatea de stabilire și calcul al salariului de bază i-a fost prevăzută în art. 15¹ și în anexa la Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic, introduse prin Legea de aprobare nr. 353/2007, această modalitate de stabilire și de calcul al salariilor de bază ar fi trebuit avută în vedere, sub aspectul cuantumului salariului de bază datorat, și ulterior datei de 1 ianuarie 2010, în raport cu dispozițiile art. 30 alin. (5) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare?

2. Față de dispozițiile art. 15¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, introduse prin Legea de aprobare nr. 353/2007, și de împrejurarea anulării de către instanța de contencios administrativ a Hotărârii Guvernului nr. 1.672/2008 pentru aprobarea Normelor metodologice privind evaluarea personalului artistic, tehnic și administrativ de specialitate din instituțiile de spectacole sau concerte în vederea stabilirii salariilor de bază, care este actul normativ aplicabil evaluării performanțelor profesionale ale salariaților, în scopul stabilirii salariilor de bază ale acestora?”

II. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-au invocat chestiunile de drept menționate

2. Obiectul prezentului litigiu constă în problema diferențelor de drepturi salariale, solicitate corespunzător intervalului de trei ani ce precedă data formulării cererii de chemare în judecată

(17 martie 2015), pretins a nu fi fost calculate corect, ca efect al neaplicării prevederilor Legii nr. 353/2007 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic (*Legea nr. 353/2007*), pentru intervalul 10 ianuarie 2009 — 31 decembrie 2009, ceea ce a condus la o eronată stabilire a drepturilor salariale în baza Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (*Legea-cadru nr. 330/2009*) — care abrogă în mod expres dispozițiile art. 151 din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic, aprobată cu modificări și completări prin *Legea nr. 353/2007*, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 21/2007*) — ce prevedea menținerea salarizării la nivelul lunii decembrie 2009, legiuitorul emitent al Legii-cadru nr. 330/2009 având în vedere situația de calcul corect al salariilor, în baza unei corespunzătoare aplicări a prevederilor legale ce reglementau plata drepturilor salariale anterior datei de 1 ianuarie 2010, ceea ce a condus, subsecvent, la plata unor drepturi salariale eronate, în tot intervalul de referință, de după data de 1 ianuarie 2010.

3. Prin Sentința civilă nr. 5.486 din 10 august 2017, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 8.793/3/2017, a fost admisă excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru perioada 1 ianuarie 2013 — 1 februarie 2014, invocată de pârâta Opera Națională București și, în consecință, s-au respins cererea principală și cererile de intervenție principală, ca fiind prescrise, pentru perioada 1 ianuarie 2013 — 1 februarie 2014.

4. Prin aceeași sentință a fost respinsă excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Culturii și Identității Naționale, invocată de către acest pârât, prin întâmpinare, ca neîntemeiată.

5. A fost admisă acțiunea reclamanților, precum și cererile de intervenție principală, fiind obligată pârâta Opera Națională București să calculeze, pentru membrii de sindicat salariați, reclamanți și intervenienți, corespunzător perioadei lucrate de fiecare salariat, drepturile salariale aferente încadrării și funcțiilor ocupate, ca urmare a aplicării dispozițiilor legale înscrise succesiv în Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, aprobată cu modificări și completări prin *Legea nr. 353/2007*, cu modificările și completările ulterioare, *Legea-cadru nr. 330/2009*, *Legea nr. 285/2010* privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fondurile publice, cu modificările ulterioare (*Legea nr. 285/2010*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin *Legea nr. 283/2011*, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, aprobată cu modificări prin *Legea nr. 182/2012* (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin *Legea nr. 36/2014*, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin *Legea nr. 28/2014*, cu modificările și

completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin *Legea nr. 71/2015*, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015*), în forma indicată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin *Legea nr. 250/2016*, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016*) și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016*) și să plătească acestora diferențele dintre drepturile salariale astfel calculate și cele efectiv încasate, începând cu data de 2 februarie 2014 și până la data de 1 martie 2017, cu excepția celor care sunt pensionați, care vor primi până la data pensionării, pentru fiecare în parte, precum și în continuare, până la intervenirea unei noi modificări legislative, sume ce vor fi actualizate cu rata inflației la data plății efective și la care se va calcula și se va plăti dobânda legală de la data scadenței fiecărui drept salarial și până la data plății efective.

6. Tribunalul București l-a obligat pe pârâtul Ministerul Culturii și Identității Naționale să aloce fondurile necesare pentru plata drepturilor salariale stabilite prin această sentință.

7. În motivarea sentinței, tribunalul a reținut că, în cauză, reclamanții și intervenienții solicită ca salariul de bază să le fie calculat în conformitate cu prevederile Legii nr. 353/2007, iar acesta să fie luat în calcul la stabilirea salariilor, ulterior anului 2009.

8. Art. 151 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, aprobată cu modificări și completări prin *Legea nr. 353/2007*, prevede faptul că salariile de bază și indemnizațiile de conducere pentru personalul artistic, tehnic și administrativ de specialitate, prin derogare de la prevederile Legii nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, cu modificările și completările ulterioare, se stabilesc între limitele din grila prevăzută în anexă, iar alin. (2) stipulează că evaluarea personalului artistic, tehnic și administrativ de specialitate, în vederea stabilirii salariilor de bază, se face conform normelor metodologice elaborate de Ministerul Culturii și Cultelor (în prezent, având denumirea Ministerul Culturii și Identității Naționale).

9. Cu toate că prevederile art. 151 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, introduse prin *Legea nr. 353/2007*, au devenit aplicabile, pârâta a calculat și achitat reclamanților salariile — în perioada 1 octombrie 2009 — 31 decembrie 2009 — la un nivel inferior față de anexa la Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, păstrând modalitatea de calcul și de salarizare prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 125/1999 privind

aprobarea Metodologiei pentru stabilirea normelor de evaluare a performanțelor profesionale individuale și de aplicare a criteriilor de stabilire a salariilor de bază între limite pentru instituțiile publice de cultură și Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, cu modificările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 10/2007*), respectiv, Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008, cu modificările și completările următoare (*Ordonanța Guvernului nr. 10/2008*).

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (3) din Legea-cadru nr. 330/2009, reîncadrarea personalului se face corespunzător tranșelor de vechime în muncă și pe funcțiile corespunzătoare categoriei, gradului și treptei profesionale avute în luna decembrie 2009.

11. Ulterior, a intervenit Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 284/2010*), care a abrogat Legea-cadru nr. 330/2009, însă nu s-a aplicat în ceea ce privește stabilirea salariilor de încadrare prevăzute de această lege, ci doar pentru stabilirea treptelor, respectiv gradelor, fără aplicarea salariului aferent grilei.

12. Începând cu data de 1 ianuarie 2011, în temeiul Legii nr. 285/2010 și al Legii-cadru nr. 284/2010, a fost creat un sistem unitar de salarizare pentru personalul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, realizându-se reîncadrarea în funcție, grad și gradație, pe clase de salarizare, precum și stabilirea drepturilor salariale, ținându-se seama de tranșele de vechime în muncă avute în luna decembrie 2010, astfel cum prevede art. 33 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010.

13. Potrivit art. 1 al art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, cuantumului brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare se menține la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2011, pentru salarizarea pe anul 2012, iar, pentru anul 2013, potrivit art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, s-au menținut în plată la nivelul acordat pentru luna decembrie 2012 drepturile prevăzute la art. 1 și art. 3—5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012.

14. În anul 2014, salarizarea personalului plătit din fondurile publice s-a realizat în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2013, cuantumului brut al salariilor de bază menținându-se la același nivel cu decembrie 2013, neaplicându-se valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de

salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010, iar, în anul 2015, în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014, cuantumului brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010.

15. La nivelul anului 2016, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 face referiri la nivelul cuantumului salariului acordat potrivit legii în luna decembrie 2015. Dar, prin apariția Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, prin art. 3¹ alin. (1), se prevede că, începând cu luna august 2016, personalul plătit din fondurile publice va fi salariat la nivelul maxim al salariului de bază de încadrare din cadrul instituției, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

16. Pentru anul 2017, potrivit art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin Legea nr. 152/2017 (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016*), se prevede că salarizarea pe perioada 1 ianuarie — 28 februarie 2017 pornește de la salariile de referință din decembrie 2016, dacă salariații își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

17. Prima instanță a arătat că referirile din textele legale mai sus menționate la drepturi de care salariații au beneficiat în luna decembrie 2009 au fost făcute de legiuitor avându-se în vedere ipoteza în care salariul din decembrie 2009 este cel stabilit conform reglementărilor legale aplicabile, și nu indiferent dacă s-a calculat sau nu corect cuantumul acestuia.

18. Prin urmare, s-a reținut că salariile reclamanților și intervenienților trebuiau calculate în baza actelor normative succesive de salarizare, ținându-se cont de valoarea corectă a salariului de bază, calculată în baza dispozițiilor Legii nr. 353/2007 și la nivelul anilor următori.

19. Împotriva sentinței au declarat apel pârâții Ministerul Culturii și Identității Naționale, în ceea ce privește reținerea calității sale procesuale pasive, ca efect al respingerii excepției invocate, și Opera Națională București, în ceea ce privește fondul pretențiilor formulate.

III. Aspectele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

20. Prin Încheierea de sesizare din data de 5 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 8.793/3/2017, Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a arătat că soluționarea cauzei depinde de interpretarea aplicării sau neaplicării, în situația intimațiilor-reclamanți, a dispozițiilor art. 15¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, după data de 1 ianuarie 2010, față de prevederile art. 30 alin. (5) din Legea-cadru nr. 330/2009.

21. Problema de drept este nouă, întrucât, asupra acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau ca urmare a pronunțării asupra unui recurs în interesul legii, nefăcând obiectul vreunui recurs în interesul legii în curs de soluționare, după cum rezultă din evidența consultată la data formulării întrebării.

22. Instanța de trimitere a considerat că cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin Decizia nr. 11 din 8 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 734 din 31 octombrie 2012, nu are nicio legătură cu obiectul pretențiilor formulate, ci se referă la situația reducerii,

prin dispoziții legale exprese, a salariilor bugetarilor cu 15% și la efectul pe care această reducere l-a produs, în chestiunea salarizării bugetarilor, ulterior dispunerii sale.

23. Prin urmare, în Decizia nr. 11/2012, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a decis cu privire la urmările produse de o reducere salarială aplicată tuturor salariaților instituțiilor bugetare, în timp ce, prin prezenta sesizare, se solicită instanței supreme să decidă cu privire la efectele neaplicării unor dispoziții legale.

24. Elementul de dificultate a prezentei chestiuni de drept, element ce excedează unui simplu raționament juridic, aflat în sarcina instanței de apel, constă în a se statua dacă este fundamentat juridic ceea ce susțin intimații-reclamanți, respectiv faptul că dreptul lor de a le fi calculat salariul în mod corect a supraviețuit împrejurării abrogării Legii nr. 353/2007, ca efect al prevederii art. 30 alin. (5) din Legea-cadru nr. 330/2009, în contextul în care, asupra acestei probleme, subzistă soluții diferite, dar care apar ca fiind punctuale (iar nu la nivelul întregii țări, pentru a justifica o amplasare specifică promovării unui recurs în interesul legii), dat fiind specificul instituției bugetare care figurează în calitate de pârâtă, fiind identificabile doar câteva instituții culturale purtând titulatura de „Operă” la nivelul întregii țări (București, Cluj, Iași, Timișoara, Craiova), ceea ce explică și numărul destul de redus (cel puțin până în prezent) al cererilor formulate și, pe cale de consecință, a elementelor de jurisprudență ce pot fi avute în vedere.

25. În egală măsură însă, fiind vorba despre o categorie socioprofesională distinctă, și anume cea a artiștilor încadrați în cadrul unor instituții de cultură, se impune a preveni o abordare viitoare neunitară, față de faptul că, în situații similare cu cea a reclamanților [situații ce pot fi lămurite prin pronunțarea asupra împrejurării aplicabilității dispozițiilor Legii nr. 353/2007 și după data de 1 ianuarie 2010, ca efect al existenței art. 30 alin. (5) din Legea-cadru nr. 330/2009] se află toți angajații instituțiilor de cultură, la nivel național (filarmonici, teatre etc.).

26. Prin prezenta sesizare se solicită a fi lămurită problema aplicării/supraviețuirii unei norme și după data abrogării sale, ca urmare a prevederilor cuprinse în chiar actul normativ care a dispus abrogarea celui care conține norma pretins a fi aplicabilă, din această perspectivă, Înalta Curte de Casație și Justiție, în jurisprudența sa (Decizia Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 10 din 20 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 28 martie 2017), pronunțându-se în situații în care se solicita lămurirea incidenței și continuării aplicării dispozițiilor dintr-un ordin de ministru (este vorba despre Ordinul ministrului sănătății nr. 547/2010 pentru aprobarea Regulamentului privind acordarea sporurilor la salariile de bază, în conformitate cu prevederile notei din anexa nr. II/2 la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice), dispoziții considerate caduce sau abrogate implicit (ca urmare a abrogării actului normativ în baza căruia au fost emise, respectiv a Legii-cadru nr. 330/2009), după data intrării în vigoare a unui nou act normativ, și anume data de 1 ianuarie 2011 (Legea-cadru nr. 284/2010).

27. De asemenea, stabilirea hotărârii de Guvern aplicabile, ca urmare a anulării de către instanțele de judecată a Hotărârii Guvernului nr. 1.672/2008 pentru aprobarea Normelor metodologice privind evaluarea personalului artistic, tehnic și administrativ de specialitate din instituțiile de spectacole sau concerte în vederea stabilirii salariilor de bază (*Hotărârea Guvernului nr. 1.672/2008*), prezintă un grad de dificultate adecvat pentru a fi supus analizei Înaltei Curți de Casație și

Justiție, întrucât se va lămuri, cu aplicabilitate la nivel național, dacă a fost vorba despre un vid legislativ și care ar fi urmările unui asemenea vid legislativ, precum și dacă, în urma anulării hotărârii Guvernului mai sus amintite, putea sau nu produce efecte Hotărârea Guvernului nr. 1.672/2008 (care a avut ca obiect modalitatea de evaluare a salariaților) până la momentul rămânării definitive a hotărârii judecătorești de anulare, pentru instituțiile și salariații care nu au fost parte în respectiva cauză.

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

28. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, au fost depuse următoarele puncte de vedere de către părți:

29. Apelanta-pârâtă Opera Națională București a apreciat ca fiind întemeiată sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, susținând că acele drepturi care nu au fost acordate nu aveau cum să supraviețuiască după data de 31 decembrie 2009, iar dispozițiile legale la care se raportează intimații-reclamanți în acțiunea introductivă nu pot fi avute în vedere de către instanța de judecată.

30. Pentru a se putea efectua calculul în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 353/2007 este absolut necesară evaluarea salariatului, conform dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 1.672/2008, care însă a fost anulată, iar în lipsa normelor de evaluare, practic, nu se putea realiza calculul salariilor în condițiile legii.

31. Astfel, în lipsa unor norme metodologice, care să ofere în mod clar criterii concrete de individualizare a salariilor de bază ale reclamanților, potrivit anexei la Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, și să stabilească modalitatea de eșalonare a acestora, începând cu data de 1 septembrie 2008, se poate constata că intenția legiuitorului de a reglementa o altă modalitate de salarizare decât cea consacrată prin Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 154/1998*), pentru personalul artistic, tehnic și administrativ de specialitate din instituțiile de spectacole sau concerte, materializată prin instituirea drepturilor din cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 21/2007, a rămas nefinalizată.

32. Din conținutul art. 15¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 rezultă că salariile de bază acordate nu sunt menținute într-o sumă fixă, ci între limite minime și maxime, urmând ca individualizarea lor să fie făcută în urma unei evaluări, conform normelor metodologice elaborate de Ministerul Culturii și Identității Naționale.

33. Apelantul-pârât Ministerul Culturii și Identității Naționale a arătat, prin punctul de vedere formulat, că omisiunea Guvernului de a elabora noi norme metodologice pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 21/2007 echivalează cu lipsa unui cadru funcțional de stabilire concretă a salariului acestui personal, context în care majorările salariale în discuție rămân doar drepturi „virtuale”.

34. Angajatorul nu ar fi putut aplica prevederile Hotărârii Guvernului nr. 125/1999 privind aprobarea Metodologiei pentru stabilirea normelor de evaluare a performanțelor profesionale individuale și de aplicare a criteriilor de stabilire a salariilor de bază între limite pentru instituțiile publice de cultură (*Hotărârea Guvernului nr. 125/1999*) în privința criteriilor de evaluare a personalului și de stabilire a salariului de bază, dat fiind că aceasta se referă la aprobarea normelor metodologice de

aplicare a Legii nr. 154/1998, astfel încât nu poate fi utilizată drept cadru pentru un alt act normativ.

35. Normele metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 21/2007 au fost aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.672/2008, act administrativ care a fost anulat, cu efect retroactiv, de către instanța de contencios administrativ, prin Sentința civilă nr. 2.878 din 9 iulie 2009, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.601/2/2009, irevocabilă, iar alte norme nu au mai fost elaborate până la apariția Legii-cadru nr. 330/2009, care abrogă art. 15¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007.

36. În concluzie, s-a solicitat admiterea sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, avându-se în vedere că instanțele au pronunțat decizii diferite chiar și cu privire la salariații aceleiași instituții, în scopul evitării apariției unei practici neunitare, învederându-se că hotărârile pronunțate sunt imposibil de pus în executare în lipsa unor norme metodologice care să ofere criterii concrete de individualizare a salariilor de bază, potrivit grilei anexă la Ordonanța Guvernului nr. 21/2007.

37. Intimații-reclamanți au solicitat, prin punctul de vedere formulat, să se constate că prezenta sesizare este inadmisibilă și să fie respinsă ca atare, apreciind că nu ne aflăm în ipoteza unei chestiuni de drept noi, asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu ar fi statuat.

38. În acest sens au învederat cele statuate prin Decizia nr. 11 din 8 octombrie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 734 din 31 octombrie 2012, precum și Decizia nr. 82 din 20 noiembrie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 23 februarie 2018.

39. Intimații-reclamanți au susținut că Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 353/2007, trebuie interpretată în sensul de a produce efecte juridice, neputând fi acceptată teza potrivit căreia nu ar putea fi pusă în aplicare în lipsa legislației secundare.

40. Prin urmare, în luna decembrie 2009, salariații ar fi trebuit să beneficieze de drepturile salariale prevăzute de Legea nr. 353/2007.

V. Punctul de vedere al titularului sesizării cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

41. Completul de judecată al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a arătat că problema de drept supusă analizei se referă la împrejurarea supraviețuirii juridice a drepturilor reglementate pentru salariații din instituțiile din domeniul de activitate culturală (în speță, angajați ai Operei Naționale București) prin Legea nr. 353/2007 — rămasă neaplicată, în fapt, în perioada de până la data de 31 decembrie 2009, în ceea ce privește modul de calcul al drepturilor salariale ale angajaților Operei Naționale București — după data de 1 ianuarie 2010, ce a reprezentat momentul intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, continuând apoi cu data intrării în vigoare a Legii nr. 285/2010, respectiv 1 ianuarie 2011, precum și ulterior, în intervalul 2011—2017, ca urmare a intrării succesive în vigoare a actelor normative care au privit reglementarea punctuală/anuală a salarizării personalului din instituțiile bugetare.

42. De asemenea, pornind de la problema datorării sau nu a acestor drepturi salariale, în prezenta cauză, s-a evidențiat și o problemă de drept subsecventă, dar aflată într-o evidentă

conexiune cu dezlegarea ce se va da primei probleme de drept, și anume dacă dispozițiile Legii nr. 353/2007 trebuiau aplicate în intervalul 1 ianuarie 2009—31 decembrie 2009 și, ulterior, regăsite, în concret, în modul de calcul al salariilor, după data de 1 ianuarie 2010, ce hotărâre de Guvern ar trebui avută în vedere în ceea ce privește evaluarea personalului artistic, pentru stabilirea drepturilor salariale, față de împrejurarea că Hotărârea Guvernului nr. 1.672/2008 a fost anulată (în primă instanță, de către Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin Sentința civilă nr. 2.878 din 9 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.601/2/2009, soluție menținută în recurs de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin Decizia nr. 2.286 din 4 mai 2010), iar o altă hotărâre de Guvern nu a mai fost ulterior emisă până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, care a abrogat dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 21/2007 (astfel cum au fost acestea modificate și completate prin Legea nr. 353/2007) în ceea ce privește instituirea sistemului derogatoriu de salarizare.

43. Drepturile salariale al căror izvor ar trebui căutat, conform susținerilor intimaților-reclamanți, la nivelul anului 2009, în raport cu dispozițiile art. 15¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 și cu împrejurarea intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 1.672/2008 abia la data de 1 ianuarie 2009, nu au fost acordate reclamanților nici în cursul anului 2009 și nici ulterior, asupra acestui aspect nesubzistând diferențe de opinie între părți.

44. Prin urmare, la nivelul anului 2010, atunci când a intrat în vigoare Legea-cadru nr. 330/2009, și prevederile art. 15¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, articol nou introdus prin Legea nr. 353/2007, au fost abrogate în mod expres, intimații-reclamanți nu aveau în plată acele drepturi, ci doar dreptul de a acționa în instanță pentru a obține un calcul corect al respectivelor drepturi.

45. Art. 30 din Legea-cadru nr. 330/2009 se referă la ipoteza păstrării salariilor aflate în plată, or, așa cum s-a arătat în cele ce preced, aceste drepturi salariale, pretinse de către reclamanți abia la nivelul anului 2017, nu subzistau în plată, în mod efectiv, în cursul anului 2009, iar dreptul la acțiune al reclamanților intimați cu privire la schimbarea modului de calcul al drepturilor salariale s-a prescrist, cel mai târziu, la data de 31 decembrie 2012 (față de susținerea potrivit căreia modul de calcul, reglementat prin art. 15¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 și detaliat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.672/2008, trebuia avut în vedere la stabilirea drepturilor salariale în perioada 1 ianuarie 2009—31 decembrie 2009). Ulterior acestei date, cât timp nu mai poate fi vorba despre un drept la acțiune în privința obligării angajatorului la un alt mod de calcul al drepturilor salariale, prin aplicarea altor dispoziții legale decât cele avute în vedere, nu poate subzista distinct de această împrejurare nici protecția juridică (materializată prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești) pentru drepturi izvorâte direct dintr-un drept la acțiune neexercitat în intervalul cuprins între 1 ianuarie 2009 și 31 decembrie 2012, chiar dacă, strict din perspectiva evitării invocării de către partea adversă a prescripției dreptului material la acțiune, reclamanții intimați au solicitat aceste drepturi numai pentru intervalul de trei ani, anterior datei înregistrării acțiunii pe rolul Tribunalului București, în anul 2017.

46. Numai că aceste drepturi salariale ar fi trebuit să aibă, ca justificare procesuală, exercitarea dreptului material la acțiune în privința dreptului la calcularea corectă a unor drepturi salariale în interiorul termenului de trei ani de la data aplicării actului normativ invocat ca temei al calculului, termen în care reclamanții intimați au rămas în pasivitate, astfel că, la nivelul

anului 2017, o instanță judecătorească nu le mai poate recunoaște un efect (și anume, dreptul la calcularea corectă a unor drepturi salariale începând cu anul 2014) cât timp reclamantii intimați nu au acționat, în interiorul termenului legal de prescripție, în privința dreptului material la acțiune care privea chiar calculul inițial al drepturilor, chiar inexistența acestui calcul stând la baza pretinderii drepturilor în anii subsecvenți anului 2014, așa cum rezultă indubitabil din motivarea cererii de chemare în judecată din prezenta cauză.

47. În speță, practic, pretinderea drepturilor aferente intervalului 1 martie 2014—1 martie 2017 este rezultatul invocării „în cascadă” a unor dispoziții legale care nu au fost aplicate de la bun început, respectiv începând cu data de 1 ianuarie 2009 și care au rămas neaplicate, în privința obiectului lor, respectiv un nou mod de calcul al drepturilor salariale, pe toată perioada în care salariații puteau acționa în instanță pentru a pretinde un calcul corect al acestor drepturi, calcul ce ar fi stat la baza acordării, mai târziu, respectiv, aferent intervalului precizat în petitul cererii de chemare în judecată, a drepturilor pretinse.

48. În ceea ce privește invocarea de către reclamantii intimați a principiului nediscriminării s-a arătat că ar trebui să subziste o diferență nejustificată de tratament între salariații din ramura cultură care primesc drepturile salariale calculate potrivit dispozițiilor Legii nr. 353/2007 și după data de 1 ianuarie 2010 și cei care nu le primesc la fel calculate.

49. Or, o asemenea diferență nejustificată nu subzistă pentru că salariații din ramura cultură care primesc, în prezent, drepturile salariale calculate potrivit dispozițiilor Legii nr. 353/2007 și după data de 1 ianuarie 2010 au acționat în instanță, câștigând acest drept în urma unei hotărâri judecătorești prin care pretențiile le-au fost admise, iar nu ca urmare a interpretării și aplicării dispozițiilor legale, în mod diferit, de către angajatori, după cum cei care au achitat alte drepturi salariale (mai mari decât cele acordate reclamantilor intimați) au urmat o asemenea conduită pentru că au fost obligați prin hotărâri judecătorești punctuale care nu își extind efectele și asupra celor care nu au ieșit din pasivitate mai devreme (cum este și cazul reclamantilor intimați din prezenta cauză care nu au acționat pe tot parcursul intervalului cuprins între 1 ianuarie 2009 și finalul anului 2012).

50. Nimic de natură obiectivă nu i-a împiedicat — dimpotrivă, chiar legea, respectiv Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul muncii*), le permitea — pe reclamantii să își exercite dreptul de a sesiza instanța de judecată competentă în intervalul de trei ani de la data indicată chiar de reclamantii intimați ca fiind data izvorului de drept al pretențiilor formulate.

51. Faptul că reclamantii intimați au solicitat doar drepturile salariale aferente unui interval de trei ani, anterior datei formulării cererii de chemare în judecată, nu e definitiv în cauză și, de altfel, a fost și infirmat, parțial, de dispozitivul sentinței pronunțate de Tribunalul București, aceștia nedeclarând apel în cauză în ceea ce privește reținerea, de către instanța de fond, pentru un anumit interval, a incidenței prescrierii dreptului material la acțiune pentru pretențiile ce au format obiectul acțiunii.

52. Prin acest „artificiu”, reclamantii au încercat, în realitate, să își mascheze conduita pasivă în decursul intervalului amintit în considerentele ce preced — nesolicitând plata unor diferențe salariale pentru respectivul interval — în condițiile în care pretinderea și eventuala câștigare a unor diferențe de drepturi salariale pentru un interval de trei ani înseamnă, în termeni de apreciere asupra urmării unei conduite procesuale pragmatice,

oricum, mai mult decât pretinderea acestora aferent unui interval mai lung care ar fi adus în discuție, mult mai evident, problema pasivității intimaților reclamanți în intervalul de trei ani de la data la care pretind că li s-a născut dreptul de a fi salariați între alte limite decât restul personalului bugetar.

53. În privința celei de-a doua întrebări, aceasta ar deveni redundantă dacă Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ar aprecia punctul de vedere exprimat în cele ce preced, ca întemeiat, sau dacă ar decide, în lumina altor considerente, că reclamantii intimați nu pot pretinde, ulterior datei de 1 ianuarie 2010, ca, în calculul drepturilor lor salariale, să fie aplicat art. 15¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, astfel cum a fost aceasta modificată și completată prin Legea nr. 353/2007.

54. Însă, în măsura în care Înalta Curte de Casație și Justiție va statua că prevederile art. 15¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 ar fi trebuit să se aplice, din perspectiva modului de calcul al drepturilor salariale, și după data de 1 ianuarie 2010, problema actului normativ în raport cu care ar fi trebuit realizată evaluarea profesională a salariaților Operei Naționale București, în anul 2009, redevine una de actualitate și de interes deosebit pentru soluționarea cauzei deduse judecătii.

55. Contrar celor reținute în acest sens de către Curtea de Apel București într-o cauză similară, completul de judecată care a formulat prezenta sesizare pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, plecând de la faptul că părțile din prezenta cauză au fost terți față de litigiul soluționat irevocabil prin Decizia civilă nr. 2.286 din 4 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.601/2/2009 de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, rezultă că anularea hotărârii Guvernului a produs efecte în ceea ce îi privea doar de la data pronunțării deciziei de către instanța supremă, ceea ce înseamnă că evaluarea personalului trebuia făcută, pentru anul 2009, în baza Hotărârii Guvernului nr. 1.672/2008, apelantă-pârâtă Opera Națională București neputându-se prevala de anularea hotărârii Guvernului în anul 2010, deoarece, pentru ea și pentru reclamanți, această anulare din anul 2010 a produs efecte doar pentru viitor, în timp ce obligația sa de evaluare a rămas una anuală, iar, aferent anului 2009, la finalul anului 2009 — începutul anului 2010, ea ar fi trebuit să se realizeze potrivit hotărârii Guvernului ulterior anulate.

56. În opinia completului de judecată al instanței de sesizare, principial, lipsa unei hotărâri a Guvernului (justificată, în prezenta cauză, în chip particular, prin cronologia evenimentelor, generată de faptul că, la data la care a produs efecte definitive anularea hotărârii Guvernului mai sus amintite, fusese deja abrogată prevederea din corpul legii care făcea utilă o astfel de hotărâre de Guvern) și/sau a unui ordin al ministrului culturii și identității naționale nu poate fi imputată salariaților și nu poate produce efecte negative — recunoscute ca legale printr-o hotărâre judecătorească — manifestate prin menținerea unui nivel de salarizare prin care, practic, nu au fost niciodată puse în aplicare dispoziții legale exprese care recunoșteau dreptul salariaților din instituțiile de cultură de a fi salariați în mod diferit față de restul personalului din sistemul bugetar, pentru că, altminteri, s-ar recunoaște dreptul unei instituții de a nu respecta legea, prin simpla ignorare a atribuțiilor ce îi revin (respectiv atribuția de a emite o hotărâre de Guvern sau un ordin de ministru) până la momentul în care legea anterioară (nepusă, în realitate, în aplicare, tocmai ca efect al inacțiunii mai sus-amintite) ar fi abrogată.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

57. În urma solicitării adresate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, datele comunicate de instanțele naționale au

relevant că practica judiciară identificată la nivelul Curților de Apel Brașov, Cluj, București, Târgu Mureș, Alba Iulia și Timișoara este majoritară, în sensul aplicării dispozițiilor art. 15¹ și a anexei la Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2007, și ulterior datei de 1 ianuarie 2010.

58. S-a reținut de către instanțe că Hotărârea Guvernului nr. 1.672/2008 este un act normativ cu putere inferioară Ordonanței Guvernului nr. 21/2007 și Legii nr. 353/2007, astfel că nu se poate aprecia că prevederile art. 15¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 ar fi intrat în vigoare doar la data publicării normelor metodologice.

59. În același timp s-a observat că, prin intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, s-a prevăzut ca salariile convenite începând cu 1 ianuarie 2010 să fie menținute în cuantumul avut la data de 31 decembrie 2009.

60. Astfel, s-a reținut că păstrarea în anul 2010 a salariilor din decembrie 2009 nu reprezintă un argument care să conducă la concluzia netemeinicii acțiunii, cât timp unitățile angajatoare trebuiau să stabilească salariile potrivit Ordonanței Guvernului nr. 21/2007, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 353/2007, și nu potrivit vechilor dispoziții cuprinse în Legea nr. 154/1998 și Hotărârea Guvernului nr. 125/1999, iar drepturile salariale stabilite ulterior, în temeiul actelor normative care s-au succedat în materia salarizării, trebuiau să se raporteze la salariul calculat în modalitatea expusă anterior.

61. Aceeași soluție a fost pronunțată și în situația în care s-a stabilit anterior, prin hotărâre judecătorească intrată în puterea lucrului judecat, că drepturile convenite salariaților pentru anul 2009 sunt cele care includ în calcul prevederile Legii nr. 353/2007, motiv pentru care s-a apreciat că și pentru anul 2010, față de dispozițiile art. 30 alin. (5) din Legea-cadru nr. 330/2009, salariații trebuiau să beneficieze de salariul corespunzător funcției din luna decembrie 2009, stabilit în conformitate cu Legea nr. 353/2007.

62. Instanțele au reținut că nu se poate afirma în mod întemeiat că nu pot fi aplicate prevederile art. 15¹, introduse prin Legea nr. 353/2007, din cauza lipsei emiterii normelor metodologice privind evaluarea personalului artistic, câtă vreme erau încă în vigoare normele de evaluare a performanțelor profesionale individuale și de aplicare a criteriilor de stabilire a salariilor de bază între limite pentru instituțiile publice și de cultură aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 125/1999, cadru normativ pentru toate instituțiile de cultură. În plus, adoptarea cu întârziere a normelor metodologice nu este imputabilă reclamantilor.

63. În opinia minoritară, soluțiile au fost de respingere a acțiunilor reclamantilor, reținându-se că, în condițiile în care Hotărârea Guvernului nr. 1.672/2008 a fost anulată, pentru perioada în care art. 15¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 și grila anexă la acest act normativ au fost în vigoare (până pe 1 ianuarie 2010) nu se putea proceda la aplicarea grilei de salarizare prin evaluarea personalului conform normelor metodologice anterioare (Hotărârea Guvernului nr. 125/1999) și care vizau punerea în aplicare a unei alte legi (Legea nr. 154/1998), deoarece combinarea dispozițiilor din două acte normative succesive este hibridă și duce la crearea unei a treia legi (*lex tertia*), consecință inadmisibilă, deoarece ar însemna ca organele administrative sau organele judiciare să exercite un atribut care nu le revine, intrând în sfera de competență constituțională a legiuitorului.

64. S-a apreciat că dispozițiile Legii nr. 353/2007 sunt inaplicabile, întrucât nu există o modalitate de calcul al drepturilor salariale consacrate de acest act normativ, astfel

încât dreptul ce face obiectul acțiunii este un drept virtual. De asemenea, o eventuală obligație de calculare a drepturilor salariale conform art. 151 din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 ar fi imposibil de executat, întrucât modul de calcul nu rezultă clar din lege.

65. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 2.391/C/3.189/III-5/2018 din 16 noiembrie 2018, a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

66. Dispozițiile Legii nr. 353/2007 și ale Ordonanței Guvernului nr. 21/2007 nu au făcut până în prezent obiectul controlului de constituționalitate.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

67. Prin raportul întocmit în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

68. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegate, constată următoarele:

69. Conform art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

70. Pentru regularitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul textului de lege citat, instituie o serie de condiții de admisibilitate a acestei proceduri, respectiv:

- existența unei cauze în curs de judecată;
- judecata cauzei să se afle în ultimă instanță pe rolul tribunalului, al curții de apel sau al Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- ivirea unei chestiuni de drept esențiale, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

71. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ.

72. În doctrină, acestea au fost identificate după cum urmează: existența unei cauze aflate în curs de judecată; instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curții de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza; soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei

lămurire se cere; chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă; problema de drept să fie reală, să suscite interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, respectiv să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că pentru a înlătura orice incertitudine referitoare la securitatea raportului juridic dedus judecării este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă prin pronunțarea unei hotărâri prealabile; chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

73. Verificându-se întrunirea acestor condiții, se constată că ele se regăsesc doar parțial, sesizarea neîndeplinind toate exigențele procedurale menționate pentru a fi admisibilă.

74. Astfel, se constată că litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, cauza care face obiectul judecării se află în competența legală a curții de apel investită în ultimă instanță, sesizarea are ca obiect o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, iar chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii, în curs de soluționare.

75. Referitor la punctul 1 al întrebării, „Pentru personalul bugetar căruia modalitatea de stabilire și calcul al salariului de bază i-a fost prevăzută în art. 15¹ și în anexa la Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic, introduse prin Legea de aprobare nr. 353/2007, această modalitate de stabilire și de calcul al salariilor de bază ar fi trebuit avută în vedere, sub aspectul cuantumului salariului de bază datorat, și ulterior datei de 1 ianuarie 2010, în raport cu dispozițiile art. 30 alin. (5) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare?”, se constată că nu este îndeplinită condiția noutății.

76. Noutatea chestiunii de drept care face obiectul sesizării reprezintă o condiție distinctă de cea a lipsei statuării asupra chestiunii de drept cu dezlegarea căreia Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată, iar în lipsa unei definiții a „noutății” și a unor criterii de determinare a acestei noțiuni în conținutul art. 519 din Codul de procedură civilă, evaluarea condiției noutății revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum s-a reținut constant în jurisprudența sa anterioară¹.

77. Pentru a conchide asupra noutății chestiunii de drept este necesar a se observa scopul legiferării acestei instituții procesuale a hotărârii prealabile, ca mecanism de unificare a practicii, anume acela de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (control *a priori*), spre deosebire de mecanismul recursului în interesul legii, care are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în practica instanțelor judecătorești (control *a posteriori*).

78. Un act normativ recent adoptat sau recent intrat în vigoare are mai degrabă un potențial de a conține probleme noi de drept care ar fi susceptibile de a genera practică neunitară, decât un act normativ intrat în vigoare de mai mult timp. Cu toate acestea, nu se poate nega *de plano*, doar pe baza criteriului vechimii, că un act normativ mai vechi nu poate genera chestiuni noi de drept, întrucât este posibil ca o instanță să fie chemată să se pronunțe pentru prima dată asupra respectivei probleme de

drept, după cum sunt posibile modificări sau completări ulterioare mai recente ale actului normativ, care să ridice probleme de interpretare.

79. Ca atare, caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor în urma unei interpretări a dispozițiilor legale incidente, în timp ce opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

80. Orientarea instanțelor spre o anumită interpretare a normelor analizate face ca, pe de o parte, chestiunea de drept supusă dezbaterei să își piardă caracterul de noutate, iar, pe de altă parte, ca problema de drept să nu mai prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

81. Or, așa cum rezultă din jurisprudența analizată la punctul VI din prezenta decizie, chestiunea ce se solicită a fi dezlegată prin pronunțarea unei hotărâri prealabile și-a clarificat înțelesul în practica judiciară și în opinia majoritară a instanțelor judecătorești, acestea stabilind că se impune aplicarea dispozițiilor art. 15¹ și a anexei la Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, așa cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2007 și ulterior datei de 1 octombrie 2010, argumentându-se că prevederile Legii nr. 353/2007 și ale Ordonanței Guvernului nr. 21/2007 nu au fost abrogate prin actele normative adoptate pe parcursul anului 2009, astfel încât trebuiau aplicate în continuare și după 1 ianuarie 2009, când au fost adoptate și normele metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 21/2007.

82. Este evident așadar că în situația în care există un număr semnificativ de hotărâri judecătorești care să fi soluționate o problemă de drept într-o anumită perioadă de timp (în speță, hotărârile înaintate de instanțele naționale datează din perioada 2012—2017), nu se impune intervenția mecanismului legal de unificare a practicii judiciare reprezentat de hotărârea prealabilă.

83. Pentru punctul 2 al întrebării, „Față de dispozițiile art. 15¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, introduse prin Legea de aprobare nr. 353/2007 și de împrejurarea anulării de către instanța de contencios administrativ a Hotărârii Guvernului nr. 1.672/2008 pentru aprobarea Normelor metodologice privind evaluarea personalului artistic, tehnic și administrativ de specialitate din instituțiile de spectacole sau concerte în vederea stabilirii salariilor de bază, care este actul normativ aplicabil evaluării performanțelor profesionale ale salariaților, în scopul stabilirii salariilor de bază ale acestora?”, condiția referitoare la noutatea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării este îndeplinită, însă doar formal, întrucât atât actul normativ la care se face trimitere, cât și actul normativ anulat de instanța de contencios administrativ sunt din anul 2007, respectiv 2008, deci cu mult anterioare intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă, existând deja o bogată practică judiciară pe această chestiune.

84. În cazul supus prezentei analize se reține că obiectul principal al sesizării de la punctul 2 este indicarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a actului normativ aplicabil evaluării performanțelor profesionale ale salariaților, în scopul stabilirii salariilor de bază ale acestora, ca urmare a anulării Hotărârii Guvernului nr. 1.672/2008 în instanța de contencios administrativ.

¹ Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015 și Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015.

85. Or, această modalitate de formulare a întrebării nu se încadrează în mecanismul de unificare a practicii judiciare reprezentat de pronunțarea unei hotărâri prealabile.

86. În considerarea argumentelor expuse se constată că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile restrictive de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă,

astfel că, în prezenta cauză, nu poate fi valorificat acest mecanism prevăzut de legiuitor, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile fiind stabilit numai în scopul preîntâmpinării apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei chestiuni de drept noi, cerințe ce nu se regăsesc în cauză.

87. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 8.793/3/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„1. Pentru personalul bugetar căruia modalitatea de stabilire și calcul al salariului de bază i-a fost prevăzută în art. 15¹ și în anexa la Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic, introduse prin Legea de aprobare nr. 353/2007, această modalitate de stabilire și de calcul al salariilor de bază ar fi trebuit avută în vedere, sub aspectul cuantumului salariului de bază datorat, și ulterior datei de 1 ianuarie 2010, în raport cu dispozițiile art. 30 alin. (5) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare?

2. Față de dispozițiile art. 15¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, introduse prin Legea de aprobare nr. 353/2007 și de împrejurarea anulării de către instanța de contencios administrativ a Hotărârii Guvernului nr. 1672/2008 pentru aprobarea Normelor metodologice privind evaluarea personalului artistic, tehnic și administrativ de specialitate din instituțiile de spectacole sau concerte în vederea stabilirii salariilor de bază, care este actul normativ aplicabil evaluării performanțelor profesionale ale salariaților, în scopul stabilirii salariilor de bază ale acestora?”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 26 noiembrie 2018.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Mitroi

★

RECTIFICĂRI

În Ordonanța Guvernului nr. 1/2019 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 31 ianuarie 2019, se face următoarea rectificare:

— la art. 2, în loc de: „...echipelor necesare derulării în bune condiții a...” se va citi: „...managerilor...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 168638